

Proletären och konflikten mellan Kina/Kampuchea och Vietnam

Introduktion

KPml(r) (nuvarande Kommunistiska Partiet, KP) tog klart ställning *för* Vietnam och mot Kina och Kampuchea i konflikten som på allvar bröt ut 1978 och som kulminerade med Vietnams invasion av Kampuchea och Kinas ”straffexpedition” mot Vietnam (1979). Dessa omtumlande händelser kunde inte undgå att få en traumatisk effekt på hela vänstern. Konflikten blev en vattendelare, där de kraftigt decimerade maoisterna stod på ena sidan och resten av vänstern på den andra (även om det förelåg avsevärda meningsskiljaktigheter inom den senare gruppen).¹

Händelserna bidrog till att ”r-arna”, som tidigare hyllat maoismen, omvärderade hela den kinesiska revolutionen, inklusive maoismen och kulturrevolutionen. Denna politiska uppgörelse redovisades i en 13 avsnitt lång artikelserie i tidningen *Proletären*. Artikelserien hade rubriken ”Marxism eller idealism” och publicerades senare även som broschyr.

Nedan återges ett urval artiklar om konflikten mellan Kina/Kampuchea och Vietnam som publicerades i *Proletären* under första halvåret 1979. De artiklar som medtagits är främst sådana som ger en litet utförligare redogörelse och analys av händelseförloppet och som motiverar ”r-arnas” politiska ställningstagande i konflikten.

Se även antologin [De socialistiska krigen](#) som redovisar den pressdebatt som 1979 fördes i Sverige om konflikten, samt artikelsamlingen [Konflikten mellan Kampuchea/Kina och Vietnam](#), med artiklar ur tidskriften *Kommentar*.

Martin Fahlgren 24 april 2009

Innehåll

Introduktion.....	1
Möjligheterna öppnas för en bättre framtid åt Kampucheas folk (<i>Proletären</i> 3-1979)	1
Pol Pots regim föll på eget grepp (<i>Proletären</i> 4-1979)	3
Kinas hot en fara för världsfreden (<i>Proletären</i> 11-1979)	6
Slå tillbaka krigshetsarna i Peking: Upp till försvar för Vietnam! (<i>Proletären</i> 12-1979)	7
Sista steget över i reaktionens läger (<i>Proletären</i> 13-1979).....	9
Albanien om Kinas angrepp på Vietnam (<i>Proletären</i> 15-1979)	12
Ledare: Skändlig rapportering från Vietnamkriget (<i>Proletären</i> 16-1979).....	12
Ledare: Solidariteten med Vietnam måste utvidgas och stärkas (<i>Proletären</i> 18-1979)	14
SKP överskrider anständighetens gräns (<i>Proletären</i> 25-1979).....	15

¹ Även Förbundet Kommunist, som liksom KPml(r) tidigare var promaoistiskt, tog skarpt avstånd från i synnerhet Kinas agerande.

Möjligheterna öppnas för en bättre framtid åt Kampucheas folk (*Proletären 3-1979*)

‘Vietnam invaderar Kampuchea.’ Så har de sensationella rubrikerna formulerats i dagspressen under de senaste veckorna. Skadeglädjen är omisskännlig bland de borgerliga journalister och politiker, som ser ett tillfälle att utmåla socialismen som blodtörstig och aggressiv.

I verkligheten är den ‘sanning’, som basuneras ut som obestridlig i borgarpressen inte särskilt väl underbyggd, genomgående grundad som den är på västorienterade underrättelsekällor i de kringliggande sydostasiatiska länderna. Tills vidare måste man bedöma de vietnamesiska styrkornas roll under den senaste månadens strider i Kampuchea som högst oklar och eventuell och ta full hänsyn till de vietnamesiska myndigheternas bestämda dementi av påståendena i borgarpressen.

De grundläggande orsakerna i Pol Pot-regimens fall är i alla händelser att söka i den inrikespolitiska utvecklingen i Kampuchea.

Visserligen har skarpa mellanstatliga slitningar förekommit mellan Vietnam och Kampuchea sedan flera år tillbaka. Den mera omedelbara anledningen har varit oenighet om gränsdragningen mellan de båda länderna till lands och havs, ett problem som levt kvar sedan kolonialtiden, då de franska tjänstemännen drog upp gränslinjerna med linjal och med hänsyn till sina egna administrativa behov, utan tanke på befolkningen.

Men under denna tvist har inte Vietnam utgjort den aggressiva parten. Tvärtom har den vietnamesiska regeringen gång efter annan demonstrerat sin vilja att lösa meningsskiljaktigheter på det enda sätt som anstår två socialistiska stater: genom förhandlingar, grundade på ömsesidig god vilja samt respekt för båda ländernas suveränitet och territoriella integritet.

För att underlätta sådana förhandlingar har den vietnamesiska regeringen med hänsyn till den uppkomna situationen enträget föreslagit ett tillbakadragande av båda ländernas trupper fem kilometer från gränsen.

Den nu störtade Pol Pot-regimen i Kampuchea vägrade emellertid envist att ingå i några som helst förhandlingar. I stället fullföljde den en politik, som inleddes omedelbart efter de indokinesiska ländernas befrielse från USA-imperialismen våren 1975. Redan i maj detta år inträffade de första kampuchianska attackerna på vietnamesiskt territorium, attacker som sedan oavslått trappats upp i form av brutala överfall på byar i gränsområdet.

Utan skymten av bevis anklagade Pol Pot Hanoi för att vilja tvinga in Kampuchea i en ‘indokinesisk federation’ under vietnamesisk dominans. Men alla historiska fakta visar att frågan om en federation mellan de indokinesiska länderna överhuvud taget aldrig varit uppe till diskussion sedan 1930- och 40-talen, då dessa länder utgjorde en administrativ enhet under fransk förvaltning.

Med tanke på de ständiga gränsprovokationerna, som hårt tärde på landets redan begränsade resurser och försvårade återuppbyggnaden efter USA-imperialismens fruktansvärda härjningar, är det självklart att Vietnam önskade en regimförändring i grannlandet. Men att med detta konstaterande anse frågan om de senaste veckornas händelser klarlagd är, milt uttryckt, förhastat.

Det finns nämligen nog och övernog av inrikespolitiska skäl till att Pol Pot-regimen inte kunde hålla sig kvar vid makten.

Det har varit svårt för omvärlden att bilda sig en uppfattning om utvecklingen i Kampuchea efter befrielsen i april 1975. Redan från första stund antog den nya regeringen en strängt

isolationistisk politik, och det var få och motstridande informationer som sipprade ut. Däremot förekom tidigt en omfattande ryktesspridning förmedlad av borgerliga massmedia, som talade om fruktansvärda övergrepp på befolkningen. Med tanke på Kampuchéas insatser i kampen mot USA-imperialismen tillbakavisades dessa beskyllningar av vänstern, och även av vår organisation, som ansträngde sig att förstå och försvara det nya Kampuchéa.

Dessvärre stod det med tiden alltmera klart att ryktena i stora stycken talade sanning.

Socialismen skiljer sig från alla hittillsvarande samhällen såtillvida att inte längre en minoritet av befolkningen härskar genom utsugning och förtryck av majoriteten. Socialismen bygger på massornas indragande i politiken, och det är ur stödet från arbetarklassen och andra tidigare förtryckta befolkningsklasser, som det kommunistiska partiet hämtar sin kraft.

Därför måste den socialistiska samhällsomvandlingen ske med lika noggrant hänsynstagande till massornas politiska och ideologiska inställning som till de mera materiella, ekonomiska grundvalarna i samhället. Det är t ex som redan Lenin och Stalin påpekade, omöjligt att i ett enda slag förinta alla skillnader i löner och levnadssätt, eller att i ett efterblivet bondeland omedelbart utplåna den privata äganderätten och organisera hela produktionen på kollektiv basis.

I stället måste socialistiska former införas gradvis och på frivillighetens väg, allteftersom de fattiga på landsbygden övertygas om kollektivens fördelar.

Denna demokratiska och på verkligheten fotade insikt har uppenbarligen saknats hos de tidigare kampuchéanska ledarna.

Redan upptakten till deras värde, den tvångsmässiga evakueringen av Phnom Penh och de andra städernas befolkning, var en förlöpning, måste man konstatera i efterhand.

Inte bara tjänstemän, intellektuella, kapitalister och affärsidkare, utan också huvuddelen av landets arbetarklass och annat fattigfolk rycktes upp ur sin ursprungsmiljö, och många gick under på marschen ut till avlägsna landsbygdsområden.

Hela jordbruket kollektiviserades i en utsträckning som saknar motstycke: också mindre husdjur, enkla husgeråd som t ex symaskiner etc, konfiskerades. Män och kvinnor hölls åtskilda under arbetet och i de obligatoriska kollektiva matsalarna, barnen uppfostrades åtskilda från föräldrarna osv. Pengar och handel avskaffades, alla förnödenheter distribuerades genom regimens kanaler.

I all synnerhet i ett land som Kampuchéa, huvudsakligen befolkat av bönder med deras traditionella individualism och betoning av familjebanden, kan detta inte ha skett annat än genom ett mycket systematiskt förtryck av folkmajoriteten.

Ett omänskligt förtryck är också vad alla rapporter inifrån Kampuchéa talar om, t ex vittnesmålen från de hundratusentals flyktingar som sökt sig till grannländerna. Varje opposition eller klagomål slogs obönhörligen ner, och summariska avrättningar tycks ha hört till ordningen för dagen. Böcker och tidningar förekom knappast, allra minst marxistisk litteratur. Resor inom landet var praktiskt taget förbjudna, och brevväxling omöjlig, eftersom landets postväsende helt sonika avskaffats. Regimens hantlangare bestämde t o m på många håll vilka av kollektivets medlemmar som fick gifta sig med varandra och hur ofta de fick träffas, uppger många av flyktingarna.

Kanske var de kampuchéanska ledarnas ambition att med omedelbar verkan uttradera alla spår av det förflutna och i ett enda slag skapa ett skinande rent och nytt, absolut jämlikt samhälle, befolkat av ett lika skinande rent och nytt folk, där varje individ var uppslukad av kollektivets väldiga risodlande kropp.

Vad de istället skapade var ett terrorvälde. De förvandlade Kampuchea till ett jättelikt koncentrationsläger, till en skräckbild av socialismen, sådan som denna aldrig varit, men som den städse framställts av sina borgerliga vedersakare.

I dessa förhållanden finns orsakerna till Pol Pot-regimens undergång.

Den kampucheanska befrielsefronten KNUFNS, som bildar underlaget för den nya regeringen i Phnom Penh, är visserligen bara ett par månader gammal. Men oppositionen mot Pol Pot-regimen är betydligt äldre än så. Sedan över ett år tillbaka har upprepade lokala uppror inträffat i skilda delar av Kampuchea, ofta under ledning av kommunistiska kadrer, som vägrar att acceptera partiledningens politik.

Också då denna opposition samordnas i den nybildade fronten spelar kommunister den ledande rollen. Frontens program riktar sig just mot ultravänsterismen i de tidigare ledarnas politik och vill i stället slå in på en framgångsväg mot socialismen, som är fotad på respekt för folkets grundläggande fri- och rättigheter.

Det faktum att Pol Pot-regimen fullständigt brutit samman på bara några veckor vittnar häst om hur isolerad och fullständigt berövad folkligt stöd den är. De kinesiska ledarna, som utnyttjat den för sina egna stormaktssträvanden, har fått en kraftig näsbränna.

I stället för att beklaga händelserna i Indokina finns det anledning för all världens kommunister och progressiva människor att med glädje hälsa störtandet av en despotisk regim, som endast dragit socialismens namn i smutsen.

Samtidigt som möjligheterna nu öppnas för en bättre framtid åt Kampuchreas folk, läggs nu grunden för en lösning på den tärande gränskonflikten mellan Vietnam och Kampuchea. Efter trettio års krig finns det förutsättningar för de indokinesiska folken att i fred gripa an det socialistiska uppbyggets uppgifter.

10 januari 1978

Pol Pots regim föll på eget grepp (*Proletären 4-1979*)

Återigen sker stora omvälvningar i Indokina. När dessa rader skrivs håller av allt att döma de sista anhängarna till den störtade Pol Pot-regimen i Kampuchea på att rädda sig över den thailändska gränsen för vidare transport till Peking.

Rädda sig undan vad då för något? Borgarpressen och alla de etablerade tyckarna har svaret klart: Kampuchea har fallit offer för en vietnamesisk invasion. Det har inträffat ett brutalt övergrepp på en liten fredlig nation.

Och bakom de vietnamesiska arméerna lurar den sovjetiska björnen, färdig att kasta sig över nästa byte. Det kan mycket väl bli Sverige, förkunnar Jan Myrdal för en gles skara åhörare på Hötorget i Stockholm, och fick genast medhåll av moderatledaren Boman.

Allt förefaller så obestridligt och otvetydigt, som om det vore fråga om fullt ut bevisade fakta om händelseförloppet.

Men lusläser man nyhetsrapporterna finner man t o m i borgarpressen uppgifter, som ställer den påstådda invasionen i en annan dager. I DN 13.1 står t ex att läsa följande i ett AP-telegram:

”Enligt västerländska analytiker som pusslat ihop de olika uppgifterna ägde häftiga strider rum nära den vietnamesiska gränsen inne på kampucheanskt område. De vietnamesiska trupperna band stora delar av den kampucheanska krigsmakten, vilket lämnade fältet i stort sett fritt för rebellfronten i det kampucheanska inlandet och förklarar frontens snabba framgångar. Analytikerna menade vidare att folkuppror mycket väl kan ha ägt rum i de områden varifrån de kampucheanska styrkorna

förflyttades i samband med offensiven mot Vietnam.”

Här talas inte precis om någon vietnamesisk storoffensiv. Det scenario som istället framskymtar är intensifierade gränsstrider (efter en *kampucheansk* framstöt!), vilket skapade ett gynnsamt tillfälle för den inhemska opinionen i Kampuchea att gripa makten från Pol Pot-regimen.

Framtiden kommer säkert att avslöja den sanna berättelsen om händelserna i Indokina och fylla i de informationer som ännu är ofullständiga. Men så tillvida att också den *inre* utvecklingen i Kampuchea kan vara värd att granska för den som inte nöjer sig med borgarpressens hetskampanj utan söker fakta om händelseförloppet.

Vad hände efter befrielsen?

Det kampucheanska folket utförde stordåd i befrielsekriget mot USA-imperialismen, som utmynnade i den slutliga befrielsen i april 1975. Men omedelbart därefter slöt sig Kampuchea nästan fullständigt mot omvärlden. Landets ”gåtfullhet” var föremål för åtskilligt kannstöperi och spekulationer, innan de informationer som på olika vägar sipprade ut formade en me- [????] fattiga bondebefolkningen på landsbygden.

Från arbetarklassens huvuddel fjärmade sig Pol Pot-regimen otvivelaktligen redan de första dagarna efter segern, då industriproletariatet tillsammans med alla andra skikt av stadsbefolkningen med tvång drevs ut på landsbygden under uppseendeväckande former. Landets industrialisering synes därefter ha tagit mycket liten plats i ledarnas uppmärksamhet, som helt koncentrerats på jordbruket.

Detta organiserades omedelbart upp enligt kollektiva riktlinjer av mycket extrem typ. Inte bara det privata jordägandet avskaffades, utan också småhusdjur och husgeråd konfiskerades. Hela livet på landsbygden pressades in i kollektiva former med kollektiva matsalar, kollektiv barnuppfostran, kollektiva bröllop, avskaffandet av all handel utanför det statliga distributionsnätet, etc.

I all synnerhet i ett land som Kampuchea, huvudsakligen befolkat av bönder med deras traditionella individualism och betoning av familjebanden, kan en sådan plötslig omvandling inte ha skett annat än genom hårt förtryck av befolkningsmajoriteten.

Den politik som Pol Pot-regimen tillämpade har ingenting gemensamt med den gängse marxist-leninistiska linjen för landsbygdens utveckling. Givetvis förutsätter socialismen införandet av kollektiva ägande- och brukningsformer. Men detta måste ske gradvis, på övertygelsens och frivillighetens väg, med respekt och hänsyn till den fattiga bondebefolkningens inställning.

Så skedde inte i Kampuchea. Följaktligen tycks kollektiven på landsbygden mest ha påmint om jättelika koncentrationsläger, där bortrövandet av protesterande bönder summariska avrättningar hörde till ordningen för dagen.

Om bara hälften av flyktingberättelsernas skildringar av förtrycket är sant, är det ett grymt och skoningslöst regemente som Pol Pot-regimen har fört, en politik som fjärmat den också från den andra sociala kraft, som kunde ha utgjort basen för en socialistisk utveckling, nämligen den fattiga bondebefolkningen.

Övergreppen fortsatte in i det sista. DN:s korrespondent i Bangkok återger flyktingberättelser om hur byborna i västra Kampuchea över radion hörde att Phnom Penh intagits. ”De säger att hela deras by jublade över nyheten. Men jublet varade inte länge. Den avsatta Pol Pot-regimens soldater öppnade eld mot byborna.”

Krig för att stoppa inre motsättningar

Det finns många aspekter på gränskonflikten mellan Vietnam och Kampuchea, både storpolitiska och mera lokala. Uppenbart är att de kinesiska ledarna utnyttjat den i försöken att försvaga Vietnams positioner.

Men konflikten kan också ses mot bakgrunden av den inre utvecklingen i Kampuchea som vi just skisserat:

Konfronterad med ett växande folkligt missnöje har Pol Pot-regimen tillgripit det klassiska medlet fatt försöka båda upp massorna mot den ”yttre arvfienden” för att därigenom dra uppmärksamheten bort från de inre missförhållandena.

Det mesta tyder nämligen på att Kampuchea varit den aktiva parten när det gäller att utlösa väpnade konflikter längs de båda ländernas gemensamma, delvis omstridda gräns. Redan den 4 maj 1975 attackerade kampuchianska styrkor ön Phy Quoc, som obestriddigen tillhör Vietnam, och några dagar senare en annan vietnamesisk ö, vars befolkning fördes bort till ett än idag okänt öde.

Senare har attackerna utsträckts till praktiskt taget hela den 200 mil långa gränsen, där befolkningen enligt vietnamesiska rapporter och även enligt oberoende besökare utsatts för grymma övergrepp.

Tålmodet har gränser ...

Att vietnameserna slagit tillbaka mot dessa provokationer är självklart. I vilken utsträckning de i samband med motattackerna överskridit den kampuchianska gränsen undandrar sig vår bedömning.

Att uppgifterna i borgarpresen förra året om en kontinuerlig vietnamesisk ockupation av områden i östra Kampuchea var falska visade sig strax före jul, då några västerländska journalister tilläts besöka Kampuchea.

De gästade då bl a städerna Kompong Cham och Krek med kringliggande områden, vilka enligt västliga underrättelsetjänster sedan länge intagits av vietnameserna. Men journalisterna lotsades ända fram till två kilometer från gränsen utan att se en enda vietnamesisk soldat...

Istället har Vietnams regering sökt lösa gränskonflikten genom förhandlingar. Ett flertal anbud därom har avsänts till Phnom Penh, tillsammans med förslag ägnade att kyla mer striderna – bl a att trupperna på båda sidor skulle dras tillbaka fem kilometer från gränsen. Men Pol Pot-regimen har envist vägrat att gå in i några förhandlingar.

Vietnam har alltså visat ett stort tålmod och en dokumenterad vilja att göra upp i godo. Men även en socialistisk stats tålmod har sina gränser.

Man kan knappast klandra Vietnamsregering, om den för att skydda sitt lands territorium och gränsbefolkningens säkerhet slutligen fann det nödvändigt att slå ut de kampuchianska baser, varifrån de ständiga provokationerna utgick.

Det finns historiska paralleller till ett sådant uppträdande, t ex då kinesiska armén 1962 efter en lång period av indiska väpnade provokationer gick till attack över gränsen och skingrade de indiska styrkorna – för att en tid därefter dra sig tillbaka.

Också då skriade hela den borgerliga världen, inklusive Sovjetunionens regeringschef Chrusjtjov. Men genom den kinesiska regeringens resoluta handlande kunde den segdragna gränskonflikten få en rättvis och numera av alla erkänd lösning.

Föll på eget grepp

Pol Pot-regimen föll på eget grepp. ”De röda khmerernas” seger över USA-imperialismen gav den en revolutionär legitimitet och sympati från hela den progressiva världsoptionen.

Men det brutala skräckvälde som Pol Pot och hans anhängare införde efter segern ställde deras regim i motsättning till alla de krafter, som hade kunnat lägga grunden för en planmässig revolutionär utveckling i Kampuchea.

Den chauvinistiska utrikespolitiken mot grannstaterna var endast en del av helheten och bidrog bara sekundärt till det slutliga sammanbrottet. Pol Pot-regimen störtades därför att det kampuchianska folket tröttnat på terrorn, förtrycket, på hela den idealistiska och skräckinjagande konstruktion, som Pol Pots falska ”socialism”.

Det är betecknande att alla ledande inom den befrielsefront som störtade honom är ledande kommunister med erfarenheter från den långvariga väpnade frigörelsen från imperialismen...

Därför måste de indokinesiska folkens sanna vänner i Sverige avvisa den hetskampanj som nu drivs från borgerligt håll mot Vietnam och mot Kampuchreas nya regering. Endast så kommer Vietnamrörelsens bästa och bestående traditioner till uttryck.

Hans Nyström

Kinas hot en fara för världsfreden (*Proletären 11-1979*)

Den kinesiske vice premiärministern Teng Hsiao-pings besök i Washington nyligen symboliserar, som vi tidigare påpekat i *Proletären*, en markant omsvängning i Folkrepubliken Kinas politiska kurs. I och för sig har denna kursändring sina rötter längre tillbaka i tiden. Men det har otvivelaktligen tagit sig alltmera uppseendeväckande former efter Mao Tse-tungs död för ett par år sedan.

Utrikespolitisk lierar sig Kina i namn av kamp mot den sovjetiska socialimperialismen målmedvetet med världens mest reaktionära regimer och politiska krafter. Att detta sker till priset av en ohjälplig isolering från de progressiva och revolutionära strävandena i världen bekymrar synbarligen inte Teng och hans anhängare.

Inrikespolitiskt genomför de kinesiska ledarna lika målmedvetet ett ”moderniseringsprogram”, som betyder upplösning av den socialistiska planekonomin, uppmuntran av de borgerliga, kapitalistiska krafterna i Kina och ett intensivt samarbete med de stora imperialistiska krafterna i Kina och ett intensivt samarbete med de stora imperialistiska monopolen, som nu tillåts verka inom Kina på samma sätt som skett inom Sovjetunionen sedan ett femtontal år.

Allt detta markeras som sagt av Tengs USA-resa. Kommentarererna i borgarpressen uppehåller sig också skadeglatt företrädesvis vid de mera symboliska inslagen i umgänget mellan Folkrepubliken och USA-imperialismens ledare, som visarbilder på Teng iklädd cowboyhatt eller shakedansande kinesiska ambassadtjänstemän osv.

Men allteftersom det ena läggs till det andra växer konturerna fram till vad som *kan* vara en mera konkret och omedelbar innebörd i Tengs USA-besök.

Intensiva överläggningar pågick i USA mellan Teng själv, president Carter och andra prominenta företrädare för den amerikanska administrationen.

När den kinesiske vice premiärministern – och uppenbarligen numera den ”starke mannen” i Peking – efteråt uttalade sig för pressen ville han demonstrativt understryka att Kinas och USAs syn på världspolitiken är ”identiska”.

Därefter besökte Teng under hemresan Japan, Asiens ledande imperialistmakt, som också sedan en tid tillbaka upprätthåller goda förbindelser med Kina. Också där förekom politiska överläggningar, vars utgång uppenbarligen var till Tengs belåtenhet.

Den kinesiska ledaren uttryckte sig nämligen med brutal öppenhet under besöket i Tokyo. ”Vietnam måste straffas”, sa han till journalisterna, ”även om det innebär vissa risker”, detta som svar på frågor med anledning av situationen i Kampuchea.

Ärligare var alltså inte Teng, när han nyss indignerat protesterade mot Vietnams påstådda brott mot den heliga principen om nationsgränsernas okränkbarhet, än att han i nästa stund hotar att angripa grannlandet.

Bättre än så kan inte hyckleriet i de kinesiska ledarnas retorik åskådliggöra.

Men är det bara munväder?

Under de senaste veckorna har underrättelser inlutit om att massiva kinesiska landstridskrafter dragit samman längs Vietnams norra gräns och att dessa även kompletterats med hundratals Mig-17 och Mig-19-plan. Samtidigt sker också en marin uppladdning i området. Alldeles nyligen rapporterades att amerikanska (och sovjetiska) flottenheter gått in i Syd kinesiska sjön. Bl a har USA:s jättelika hangarfartyg Constellation observerats.

Är Kina i full färd med att förbereda en invasion av Vietnam? Sk initierade utrikespolitiska bedömare i Japan uppges vara övertygade om detta och om att invasionen är nära förestående. Syftade Tengs USA-resa därför bl a till att försäkra sig om stöd från Washington – och under hemresan från Tokyo – för ett sådant företag?

Den amerikanska flottaktiviteten i farvattnen kring Indokina kan tyda på detta.

De kinesiska ledarna har i så fall slagit in på en kurs som är ytterst äventyrlig, inte bara för kineserna själva och deras närmaste grannar i Östasien. Sedan i höstas är Vietnam förenat med den sovjetiska supermakten i en militär allians om ömsesidigt bistånd.

Om Kina med mer eller mindre aktivt stöd från imperialistmakterna USA och Japan iscensätter det av Teng uttalade hotet mot Vietnam, betyder det att hela världsfreden sätts i fara.

För varje kommunist har utvecklingen i Kina under de senaste åren varit beklämmande att skåda. Maktövertagandet från Teng och hans anhängares sida är ett allvarligt bakslag för socialismen, som grundligt måste analyseras. Men dessvärre inskränker sig inte innebörden av de senaste årens händelser till detta.

Den kallhamrat cyniska och borgerliga stormaktspolitik som under Teng Hsiao-ping fullständigt kommit att dominera Kinas agerande på den internationella arenan har utvecklats till ett hot mot världens folk.

Den kräver den mest allvarliga uppmärksamhet, vaksamhet och beredskap från arbetarklassen och alla progressiva krafter sida.

13 februari 1979

Slå tillbaka krigshetsarna i Peking: Upp till försvar för Vietnam! (*Proletären* 12-1979)

Med sömngångaraktig säkerhet driver de nya kinesiska ledarna sin reaktionära politik till dess yttersta konsekvens.

Tidigt på lördagsmorgonen gick massiva kinesiska infanteri- och pansarstyrkor, understödda av flyg- och pansarstyrkor, till anfall mot Vietnam längs hela den gemensamma

gränsen. Samtidigt som vietnamesiska truppförband kämpar för att hejda inkräktarnas framryckning, skördas hundratals dödsoffer bland civilbefolkningen i gränsområdet, som utsätts för intensivt bombardemang från luften.

Redan i förra veckan varnade Proletären för en utveckling som denna.

Det var en förutsägelse, som för många säkert klingade alltför olycksbådande för att vara sann. Men den besannades i en utsträckning och ett tempo, som överträffade de värsta farhågor.

De kinesiska ledarna rättfärdigar sitt överfall med att Kina skulle hotas av ett angrepp från Vietnam. Teng Hsiao-ping domderar om att 'Vietnam måste straffas'. Det är en fräckhet och ett ordval som man får gå långt tillbaka för att finna motsvarigheter till, ända tillbaka till de krigshetsare som härjade i Europa för fyrtio år sedan.

Vem sätter tilltro till att ett litet land som Vietnam, sargat av decenniernas krig och inbegripet i en kamp på liv och död och fattigdom på hemmaplan, frivilligt skulle dra i härnad mot en koloss som Kina?

Militära fakta talar också sitt tydliga språk. Kina har under de senaste veckorna dragit samman närmare 200 000 man och över 700 attackplan längs gränsen till Vietnam. Vietnameserna själva förfogar inte över mycket mer än hälften så stora styrkor, huvudsakligen lokala och regionala förband. Och dessa har grupperats på djupet, dvs till försvar, inte anfall.

Nej, det kinesiska angreppet är en akt av tygellös chauvinism, ett försök från en stormakt att tvinga ett litet land på knä, lika avskyvärt som Sovjetunionens angrepp mot Tjeckoslovakien 1968.

Ja, i en bemärkelse än mera avskyvärt, eftersom det riktas mot ett land, som genom sin kamp för nationellt oberoende och socialism blivit ett föredöme för all världens arbetare och förtryckta folk.

För var och en står nu den fulla innebörden av de senaste veckornas internationella, diplomatiska spel klart.

Vad resonerade Teng Hsiao-ping med president Carter och de andra amerikanska ledarna om under besöket i USA nyligen? Vad hände under hans mellanlandning i Tokyo under hemfärden?

Naturligtvis tillförsäkrade sig Teng Hsiao-ping aktivt eller passivt stöd från de ledande imperialistmakterna USA och Japan inför det företag som nu iscensatts. Det vore blåögt att tro något annat.

Som en bekräftelse har amerikanska flottstridskrafter dragits samman i farvattnen runt Indokina.

De amerikanska protesterna mot Kinas invasion är bara dimridåer ägnade att dölja det faktum att en reaktionär axel Washington-Tokyo-Peking har etablerats i världspolitiken.

Hot mot världsfreden

Samtidigt är Vietnam förenat med Sovjetunionen i en militär biståndspakt, slutet sedan de kinesiska ledarnas ambitioner i Sydostasien blivit uppenbara förra året.

Det betyder att Teng Hsiao-ping medvetet drivit ett spel, där världsfreden sätts i fara. De kinesiska ledarnas äventyrliga stormaktspolitik utgör ett hot, som måste besinnas av alla länder och folk.

Därför krävs att Sveriges folk, och i synnerhet dess arbetarklass, med kraft säger ifrån inför de kinesiska krigshandlingarna mot det socialistiska Vietnam.

Vår avsky måste också rikta sig mot den kinesiska politikens ekon i svensk politik. I årtal har Jan Myrdal och hans anhängare i den lilla sekten SKP som en trasig grammofonskiva predikat budskapet om ett omedelbart förestående krigshot i Europa och utmålet Kina som fredens och säkerhetens garant i världen.

Nu är sanningen uppenbar. Deras fredspredikningar tjänstgjorde bara som täckmantel för Kinas egna stormaktsambitioner och krigsförberedelser.

De är krigets och förstörelsens ynkliga drängar. Visa dem det bottenlösa förakt de förtjänar!

Sista steget över i reaktionens läger (*Proletären 13-1979*)

Motsättningarna mellan Kina och Vietnam, som nu utlösts i ett kinesiskt angreppskrig, får flera år tillbaka i tiden. Redan under befrielsekriget med USA-imperialismen inleddes den utveckling som nu fått sin logiska fullföljning.

Länge förblev dock slitningarna mellan de båda staterna dolda för omvärlden till följd av Vietnams intensiva försök att vidmakthålla den traditionella vänskapen.

Ideologiska meningsskiljaktigheter förekom redan på 1960-talet, under den stora polemiken inom den kommunistiska världsrörelsen, som ledde till brytningen mellan Kina och Sovjetunionen.

En granskning av dokumenten från denna tid visar att vietnameserna mycket skarpt tog avstånd från en rad inslag i den av Chrusjtjov lanserade moderna revisionismens teori, t ex föreställningen om en fredlig övergång till socialismen, om att "fredlig samexistens" med imperialismen skulle kunna avskaffa kriget och om att proletariatets diktatur skulle vara mogen att avskrivas som mål för arbetarklassens kamp.

Inte minst vände sig vietnameserna mot Chrusjtjovs försök att sätta stopp för de förtryckta folkens befrielsekamp mot imperialismen under förevändningen att denna riskerade att utlösa ett världskrig. Uppenbarligen fördes hårda debatter med ryssarna om denna fråga, som ju för Vietnams del var brännande angelägen: befrielsekampen mot USA-imperialismen i Sydvietnam befann sig just då i sitt inledande skede.

Meningsskillnader

I dessa avseenden stod de vietnamesiska och kinesiska kommunisterna på i stort sett gemensam linje. Men samtidigt fanns också skillnader.

Medan man från Pekings sida hävdade att de förtryckta folkens befrielsekamp i "tredje världen" var den helt dominerande revolutionära kraften i världen, talade de vietnamesiska kommunisterna hela tiden om *tre* revolutionära huvudströmningar, förutom den nationella befrielsekampen också de socialistiska staterna och arbetarklassen i imperialismens kärnländer.

Men på denna tid var det ännu främst fråga om ideologiska meningsmotsättningar utan omedelbar betydelse för det konkreta samarbetet mot USA-imperialismen. Inte heller de friktioner som framkallades av skilda åsikter om taktiken t ex i samband med Tet-offensiven 1968 och de samma år inledda Parissamtalen med USA framkallade några avgörande problem i relationerna.

Värre var det när Kina under kulturrevolutionens ställde hinder i vägen för de ryska hjälpsändningarna till Vietnam, vilket allvarligt hade kunnat hota krigsinsatsen mot USA-imperialismen. Men också denna gång kunde enigheten upprätthållas.

Kursändring

Från början av 1970-talet inledde emellertid Kina målmedvetet en politik som tog sikte på att förbättra förbindelserna och på sikt uppnå samförstånd med USA. År 1972 besökte USA:s president Nixon Kina.

Det var under ett av de mest intensiva och komplicerade skeendena i Vietnamkriget, då USA målmedvetet försökte ”bomba Indokina tillbaka till stenåldern”, som Kina valde för att på detta sätt markera sin politiska kursändring.

I Vietnam uppfattades toppmötet i Peking också som en dolkstöt i ryggen så mycket mer som åtskilligt tydde på att de kinesiska ledarna lovat USA att inte direkt ingripa vid en upptrappning av kriget i Indokina.

Strax därefter inledde Nixon terrorbombningar mot Hanoi och andra nordvietnamesiska storstäder...

Försöket att knäcka den vietnamesiska motståndskraften misslyckades emellertid. Strax efter nyåret 1973 slöts Parisavtalet, som stadgade om tillbakadragande av de amerikanska trupperna från Indokina. Detta var en stor framgång för befrielseörelserna, som på ett avgörande sätt flyttade fram dess positioner mot den slutliga segern. Men den förutsatte fortsatt kamp i södra Vietnam mot USA:s marionettregim under Thieu.

Avstå från kampen

Från vietnamesiskt håll har man senare omvitnat hur de kinesiska ledarna utövade påtryckningar för att förmå vietnameserna att avstå från denna kamp, från att fullständigt befria Sydvietnam. Bl a uttryckte sig Mao Tse-tung på sedvanligt bildspråk till Vietnams premiärminister Pham Van Dong på följande sätt:

”Om man har en kvast som är för kort ska man inte försöka sopa rent för långt bort. Se på den kinesiska kvasten, den är inte tillräckligt lång för att sopa rent i Taiwan. Ni vietnameser ska inte försöka befria Saigon”.

Från denna tid upphörde också de kinesiska militära hjälpsändningarna till Vietnam. Istället tog sig Kina före att ockupera de eventuellt oljerika Paracellöarna utanför den vietnamesiska kusten.

Den vietnamesiska kvasten räckte emellertid till. Trots påtryckningar ini det sista fullföljde befrielsearmén fälttåget mot imperialismens marionetter och tillkämpade sig under några veckor våren 1975 den fullständiga seger, som Vietnams folk under femton år strävat efter.

Segern i Indokina var ett oerhört framsteg i den världsomspännande kampen mot imperialismen, en händelse av historisk betydelse. Så uppfattades den också av alla Vietnams vänner runt om i världen, som solidariserat sig med den långvariga befrielsekampen.

Också från Peking kom gratulationerna. Men den vakne iakttagaren kunde inte undgå att lägga märke till den svalka och den snålhet i fråga om utrymme, som kännetecknade kinesiska nyhetsmedias behandling av frågan. Entusiasmen i Peking var uppenbarligen inte överväldigande.

Redan samma år började också de kinesiska ledarna via olika diplomatiska kanaler sprida rykten om at Vietnam var en vasall till Sovjetunionen, att ryssarna byggde upp militärbaser i Vietnam, som påstods hysa aggressiva avsikter mot grannländerna i hela Sydostasien. Å andra sidan uppmuntrade Kina öppet USA att vidmakthålla och bygga ut sina militära installationer i regionen.

Fientlighet

Sakligt sett visade sig snart ryktena om Vietnam vara falsifikationer. Det gäller t ex påståendet om sovjetiska baser, som var ett rent påfund i Peking.

Vietnam satsade ekonomiskt på att bygga ut förbindelserna i flera olika riktningar i syfte att säkra oberoendet. Historien visade ju f ö att Vietnam aldrig accepterat rollen som vasall åt någon främmande makt, vem det vara må.

Däremot fördömde och bekämpade de vietnamesiska kommunisterna bestämt Kinas alltmera öppna samarbete med USA-imperialismen och dess lakejer runt om i världen som ett svek mot arbetarklassens och de förtryckta folkens intressen.

Då kineserna inte genom påtryckningar, lock och pock lyckats få Vietnam att dansa efter Pekings pipa övergick de till öppen fientlighet. I slutet av 1977 avbröt Kina allt tekniskt samarbete med Vietnam och framträdde demonstrativt som uppbackare av Pol Pot-regimen i Kampuchea, vars provokationer längs gränsen till Vietnam Peking sedan länge inofficiellt understött. En intensifiering av dessa gränsstrider följde också omedelbart.

I samband med att kommunisterna gick till offensiv mot de kapitalistiska krafterna, ofta etniska kineser, i södra Vietnams städer under våren 1978 iscensatte de kinesiska ledarna en fräck lögnkampanj. Man påstod att vietnamesiska myndigheterna förföljde den kinesiska minoriteten och lyckades också att inom denna framkalla panik, så att omkring 100.000 etniska kineser ”flydde” över gränsen i norr.

Denna situation, som de kinesiska ledarna själv provocerat fram, togs sedan som förevändning för att avbryta alla ekonomiska biståndsprojekt i Vietnam, dra tillbaka alla experter och all ekonomisk hjälp – precis på samma sätt som Chrusjtjov gjorde gentemot Kina i början av 1960-talet.

Den kinesiska propagandan mot Vietnam tog sig alltmera hätska former.

Reaktionär allians

Allt detta klargjorde för Vietnam Kinas aggressiva avsikter. De vietnamesiska kommunisterna vidtog sina motåtgärder. Då Kina avbrutit allt ekonomiskt samröre (och USA tillsammans med västvärlden i övrigt fortsatte sin blockad mot Vietnam), inträdde Vietnam i COMECON. Under hösten förra året ingick så Vietnam en biståndspakt med Sovjetunionen för att inte behöva stå isolerat i händelse av en kinesisk invasion.

Detta avskräckte inte Kina från att fortsätta på den inslagna vägen. Den avgörande länken iden händelsekedja som ledde fram till dagens situation kom på plats för endast några veckor sedan.

Efter det att de diplomatiska förbindelserna fullständigt normaliserats mellan Kina, USA och Japan under 1978 for Teng Hsiao-ping på besök i Washington och Tokyo i början av februari, uppenbarligen för att informera sina imperialistiska bundsförvanter om de förestående planerna på ett krig mot Vietnam och skaffa sig deras aktiva eller passiva stöd.

Omedelbart efter Tengs återkomst till Peking fattades beslutet om angreppet...

Sådant är det händelseförlopp som lett fram till det krig som nu pågår och som hotar att växa till en världsomfattande konflikt. Det är historien om hur Kina gradvis och steg för steg övergivit den proletära internationalismens principer i sitt förhållande till Vietnam och istället slagit in på en borgerligt chauvinistisk politik, vars syfte inte längre är att befrämja världsrevolutionens intressen, utan istället att tillfredsställa den reaktionära kinesiska ledarklickens strävanden efter hegemoni över Sydostasien.

Det är också historien om hur Kina steg för steg distanserat sig från den antiimperialistiska kampfronten i världen, för att slutligen ingå en formlig allians med två av de mäktigaste imperialistiska staterna, USA och Japan.

Hans Nyström

Albanien om Kinas angrepp på Vietnam (*Proletären 15-1979*)

I en utförlig, ytterst skarpt formulerad ledarartikel i partitidningen Zeri i Popullit attackerade de albanska kommunisterna den 21 februari Kinas invasion i Vietnam. Invasionen kallas för en ”brutal och svekfull aggressionshandling”, fullt jämförbar med Sovjetunionens överfall på Tjeckoslovakien 1968.

I och med inmarschen i Vietnam framträder Kina öppet inför världen som en imperialistisk supermakt med ambitioner att utvidga sin inflytelsesfär, heter det i ledarartikeln, som också understryker de kinesiska ledarnas samarbete med USA-imperialismen:

”Det faktum att den aggressiva attacken mot Vietnam företogs omedelbart efter Deng Xiaopings återkomst från USA visar att den har den amerikanska imperialismens välsignelser och stöd. Kinas aggression mot Vietnam planerades i Peking och godkändes i Washington.”

Artikeln hyllar Vietnam för dess insatser till hela mänsklighetens fromma i befrielsekriget mot USA-imperialismen och uttalar övertygelsen att det heroiska vietnamesiska folket utan hjälp utifrån kommer att kunna slå tillbaka den kinesiska attacken, liksom att det kommer att vara ”vaksamt mot de faror som hotar inte bara från de kinesiska imperialisterna utan också från USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen”.

Zeri i Popullit behandlar i den aktuella artikeln också händelserna i Kampuchea tidigare i vinter:

”I Kambodja har folket, kommunisterna och de kambodjanska patrioterna rest sig mot Pol Pots barbariska regering, som inte var något annat än en grupp provokatörer i tjänst hos den imperialistiska bourgeoisin och speciellt hos de kinesiska revisionisterna, som hade till syfte att diskreditera socialismens idé på den internationella arenan.”

Tidningen fördömer de oavlåtliga gränsprovokationer som Pol Pot-regimen gjorde sig skyldig till mot Vietnam i den kinesiska expansionismens tjänst.¹

Ledare: Skändlig rapportering från Vietnamkriget (*Proletären 16-1979*)

1898 telegraferade enligt historien pressfotografen Frederick Remington från Havanna till sin redaktion.

”hearst new york journal stop – allt lugnt stop – här förekommer inga oroligheter stop – jag vill återvända hem eftersom det inte kommer att bli något krig stop – remington.”

Tidningskungen Hearst svarade

”remington havanna stop – var snäll stanna kvar stop – ni står för bilderna jag står för kriget stop – hearst.”

Och kriget blev till. Dollarmiljonärerna, vilka hade enorma intressen i Cuba sände ut lögnen i förväg som en stödtrupp för kriget.

¹ För fler albanska uttalanden om konflikten, se [Albanska Arbetarpartiet om Kambodja](#). Även dokument-samlingen [Kinas brytning med Albanien](#) innehåller en del texter som tar upp frågan. – Red

Historien upprepar sig. Även idag är det imperialismens sak som framställs som sanning i de svenska hemmen, och förmedlare är de borgerliga journalisterna inom Radio och TV. God hjälp har de att förvränga sanningen av de flesta stora svenska dagstidningar.

Lögnerna gäller Kinas angreppskrig mot Vietnam.

Det är fullt märkbart för alla människor som bryr sig om att undersöka saken, att svensk borgarpress har intagit en rakt igenom annorlunda ställning till Kina. Omsvängningen har gått mycket snabbt och borgarjournalisterna måste utrusta sig med ett mycket kort minna för denna sin omsvängning.

Bara på några månader har borgarklassens kärlek till Kina blivit hundraprocentig. Tidigare instämde de förstås med all antisocialistisk propaganda som kom från Kina och den försonliga kinesiska inställningen till all världens reaktionärer betraktades med gillande.

Full styrka till Kinas försvar blev det emellertid först när Teng-Hsiao Ping bildat axeln Washington-Tokyo-Peking och påbörjat sitt reaktionära anfall mot det socialistiska Vietnam.

Då sände de stora drakarna, bland annat LO:s tidning Aftonbladet, sina journalister till Peking, varifrån de skriver artiklar som de kinesiska ledarnas uttalande ger stoff åt. Någon kritisk journalistisk är det inte frågan om, allt återges med samma naiva oskuldfullhet,

Sanningen att säga så uppträder de svenska journalisterna som direkta bandhundar åt krigshetsarna i Peking

Vilken cynism och fräckhet finns inte bakom de kinesiska ledarnas uttalande: ”Vietnam ska straffas”, ”Vi ska visa att Vietnam inte är någon stormakt”, ”Vi ska lugga den ryska björnen” – se där några av de kinesiska uttalandena till försvar för sin reaktionära aggression.

I stället för att stämpla dessa uttalanden för vad de är – ohöljd stormaktschauvinism och krigspropaganda – söker de svenska journalisterna likt mystiska teckentydare se några ädla bakomliggande motiv för herrefolkstalet.

Hela bevakningen av händelserna i samband med Kinas överfall på Vietnam speglas utifrån Kinas (läs USA:s) syn på händelserna. Är det inte direktrapporter från Peking så är det CIA:s rapporter från Bangkok och Hongkong som återges.

I förra veckan hade svensk TV smaklösheten att såsom ett extrainslag, ivrigt påannonserat, visa en kinesisk propagandafilm som skulle ursäkta överfallet på Vietnam. Visserligen sades det ifrån att det var en propagandafilm men alla de lögnar som framfördes i filmen bestreds inte.

Filmen gjorde ett ruskigt intryck, Det var som ett eko från trettioalet, då tyska soldater iklädda polska uniformer beredde väg för Hitlers truppers intrång i Polen.

Men propaganda i samband med krig *är* försåtlig när den blir ensidig. Ensidigheten, den okritiska inställningen hos journalisterna blir så malande att lögn till slut blandas samman med fakta och lögnernas mångfald skapar en falsk och oriktig bild av händelserna.

När sedan den prokinesiska krigiska politiken backas upp av en formlig våg av annan kina-propaganda i TV och radio – då blir det verkligen trångt om svängrum för fakta och sanning.

I TV har visats en rad av prokinesiska program den senaste tiden, rena beställningsarbeten från kinesiska statsledningen. Den helt okritiske och enögde Jan Myrdal har för stora pengar sänts till Kina, och har bekräftat det gamla ordstävets: ”Sänder Du en åsna till Rom, får Du en åsna tillbaka”.

Myrdal hade aldrig behövt fara till Kina rör att göra sina program. De hade likaväl kunnat framställas genom vykort och de senaste kinesiska propagandalögnerna.

Minut för minut, timme för timme, från morgon till kväll har nu den svenska allmänheten bearbetats med en ensidig rapportering till Kinas förmån från kriget i Sydostasien. De som styr massmedia måste ha förhoppningen ”att alltid fastnar väl någonting” av det gift som spottas ut.

Men för den medvetne proletären blir det alltmer uppenbart att lögnen och förfalskningen utgör vapnen i herreklassens kamp för att hindra solidariteten med den vietnamesiska socialismen att växa sig starkare och bli förankrad hos den svenska arbetarklassen.

Därför är det en stor och nödvändig uppgift att verka för ett socialistiskt progressivt ställningstagande i det pågående kriget genom en fullständig uppslutning kring den framgångsrikt kämpande socialistiska vietnamesiska armén – och ett lika kraftigt fördömande av den kinesiska aggressionen,

De verkliga rapporterna från kriget visar ju också med all önskvärd tydlighet att den kinesiska armén är en koloss på lerfötter, likt alla som för ett orättfärdigt och skändligt krig.

5 mars 1979

Ledare: Solidariteten med Vietnam måste utvidgas och stärkas (*Proletären 18-1979*)

Kina dras sig tillbaka från Vietnam.

Detta budskap varierar nu dag för dag i borgarpressen. Världen kan dra en suck av lättnad. Hotet med världsfreden är undanröjt. De kinesiska ledarna visar sin storsinhet genom att inte fullfölja attacken mot Vietnam in på det tätbefolkade låglandet kring huvudstaden Hanoi – det är uppenbarligen så man vill att situationen ska framstå.

Frågan är hur mycket sanning som ligger i dessa påståenden.

Efter över en veckas ”tillbakadragande” befinner sig fortfarande de kinesiska ockupationsstyrkorna långt inne i Vietnam. Uppgifter från Hanoi tyder på att deras omfattning snarast har ökat sedan ”reträten” inleddes: två nya divisioner ska sålunda ha förts in i Vietnam.

Striderna fortsätter i betydande utsträckning, och de kinesiska trupperna drar plundrande fram bland civilbefolkningen. Artillerielden är fortfarande intensiv mot flera områden i norra Vietnam.

Dessutom: de kinesiska ledarnas utfästelser om återtag åkompanjeras oavslutligen av nya hotelser mot Vietnam. Teng Hsiao-ping har också öppet uttalat att de kinesiska trupperna inte ska göra halt vid den linje där gränsen mellan de båda länderna hittills gått. Kineserna förbehåller sig rätten att själva avgöra den nya gränsdragningen.

Mot bakgrunden av dessa fakta finns det all anledning att förhålla sig skeptisk till de kinesiska ledarnas löften.

Det kan lika gärna vara ett nytt inslag i propagandakriget för att bedra världssopinionen, genomföra de nödvändiga militära omdisponeringarna till följd av det oväntat hårda motståndet och gå till förnyad attack under den ena eller andra förevändningen.

Truppsammandragningarna längs Laos gräns och infiltration in på laotiskt område, som föranlett regeringen i Vientiane att bryta samarbete med Kina, visar också att konflikten snabbt kan utvidgas.

Därför är det en falsk säkerhet och lättnad som sprids genom borgarpressen. Faran med den är att den snabbt uppblossande solidaritet med Vietnams folk, som omedelbart efter det

kinesiska angreppet grep kring sig inom arbetarklassen och bland den progressiva och fredsälskande opinionen, låter sig luras till passivitet.

Högsta beredskap inför en ny skärpning av läget och en fortsättning av opinionsyttringarna för Vietnam är istället det perspektiv som måste besjåla solidaritetsrörelsen.

Om kriget fortsätter måste Vietnams vänner vara beredda att göra sitt yttersta för att bistå det land, som nu kämpar sitt fjärde krig på fyrtio år för att hävda sin rätt till frihet, nationellt oberoende och socialism.

Redan nu är det också nödvändigt att för framtiden dra erfarenheterna från vad som hänt i Indokina.

I höstas skrev den albanske kommunistledaren Enver Hoxha följande:

”Vi bevitnar nu en period, som karaktäriseras av de stora väggtidningarna mot Mao Tse-tung som Teng-Hsiao-pings anhängare dekorerar Pekings murar med. Det är ’hämnens’ period, som har två syften: för det första att utplåna Maos prestige och att eliminera hindren från Hua Kuo-feng, samt, för det andra, att göra Teng Hsiao-ping till en allsmäktig fascistisk diktator och att rehabilitera Liu Shao-chi.”

Låt oss nu för denna gång bortse från aspekten om den interna personkampen och ta fasta på kärnpunkten: den politiska innebörden i maktskiftena bland ledarna i Peking. Händelserna i Kina under hösten framställdes i borgarpressen, som något av ett ”demokratiskt genombrott” och skildrades i mycket positiva ordalag. Teng Hsiao-ping blev i borgarpressen solskenshistorier från Peking något av en godmodig jultomte som skänkte frihet och bättre villkor åt det kinesiska folket.

Sedan dess har Teng Hsiao-ping slutit vad som kan visa sig vara en formlig allians med USA-imperialismen och med Asiens dominerande imperialistmakt, Japan. Han har framställt folkets uppror i Iran mot shahens fruktansvärda regim som resultatet av ”utländsk”, dvs sovjetisk infiltration och kritiserat USA för att de amerikanska imperialisterna inte med tillräcklig kraft skyndade till shahens försvar.

Och slutligen: han har för att tillfredsställa sina egna stormaktsambitioner skickat sina soldater mot Vietnam i ett krig som utgör det allvarligaste hotet mot världsfreden på många år.

Denna politik är inte bara ytterst reaktionär och mot både det kinesiska folkets och andra folks intressen i världen. Den är också en farlig politik, en provokationslinje, som kan få ytterst allvarliga följder. Kanske kan stormen ridas ut denna gång genom att det vietnamesiska folkets försvarskamp och världsoinionens tryck tvingar fram en verklig kinesisk reträtt.

Men vad händer nästa gång Teng tillsammans med sina imperialistiska allierade iscensätter sina reaktionära stormaktsplaner?

De nya kinesiska ledarna utgör ett hot mot världsfreden, mot den antiimperialistiska kampen, mot arbetarklassen och alla progressiva krafter i världsmåttstock – den är den slutsatsen vi kan dra av händelserna i Vietnam.

13 mars 1979

SKP överskrider anständighetens gräns (*Proletären 25-1979*)

Den allt obetydligare sekten SKPs politiska agerande överskrider anständighetens gräns. Efter det djupt föraktliga ställningstagandet för Kinas angreppskrig mot Vietnam framträder nu SKP med ett öppet försvar för folkmord och med den lumpnaste smutskastning av folkens befrielsekamp och av socialismen.

Det skedde bl a i ett utfrågningsprogram i TV strax före påsk. SKP:s ideologiska samvete Jan Myrdal framträdde tillsammans med journalisten Erik Eriksson, som nyligen återvänt från Kampuchea med skakande bilder och berättelser om Pol Pot-regimens terror, som kostat miljoner människor livet.

Det finns knappast ord starka nog för att beskriva ynkedomerna i Myrdals uppträdande vid detta tillfälle.

Inför bilderna av vitnande benknötar uppgrävda ur den kambodjanska jorden, inför de samstämmiga berättelserna från intervjuade människor, vars familjer nästan utplånats av Pol Pots hejdukar, kunde Myrdal inte förneka fakta, även om han naturligtvis gjorde sina försök.

Istället hade detta kräk fräckheten att påstå att djuriska grymheter av det slag som uppdragats i Kampuchea är något typiskt för folkens kamp mot imperialismen!

Han påstod att de reaktionära journalisterna i USA-imperialismens tjänst, som kablade ut blodiga historier om ”Viet Cong-terror” under det förra Indokinakriget, talade sanning! Han uppgav att nationalisterna och befrielsekämparna i södra Afrika har för sed att skära ut och äta upp levern på dödade motståndare!

Så har visserligen skett vid ett tillfälle under de senaste åren. Men det var i samband med den av CIA skapade ”befrielseorganisationen” FNLA:s fälttåg mot MPLA-regeringen i Angola för några år sedan. Det är typiskt för Myrdal att kalla dessa imperialistmarionetter för ”nationalister” – FNLA fick ju, förutom från USA och Sydafrika, militärt stöd från Kina.

Genom att framställa barbariet som oundvikligt och ”naturligt” i samband med folkens befrielsekamp, ville Myrdal ”ursäkta” Pol Pot-regimens blodsdåd. Men det enda han bevisar är perversionen i sin egen politiska ståndpunkt och hos det parti han representerar.

Knappast någon politisk personlighet i Sverige framträder med större anspråk och åthävor än Jan Myrdal. Hans pompösa självbelåtenhet är monumental. Men om inte förr så framstår han nu, efter TV-inslaget om Kampuchea, som ett ynkligt kryp i utländsk sold. Hans själv är densamma som hans födkrok, att försköna de kinesiska ledarnas drängtjänst åt imperialismen.

Också i SKP:s tidning Gnistan härjar nu den nattsvartaste reaktionen fritt. I Gnistans påsknummer ingick ett helt uppslag med anledning av TV-serien Förintelsen, som på ett bedrägligt sätt exploaterade nazismens judeförföljelser som propaganda för sionismens förföljelser av Palestinas folk. Denna TV-serie kommenterades i Gnistan av – en sionist!

Hans åsikter, som fullständigt okommenterade vidarebefordrades av Gnistan, var synnerligen anmärkningsvärda. Bl a hävdade han att ”tar man bort judeförföljelserna är nazismen snarlik många socialistiska rörelser”.

Att jämställa fascism och socialism – det var McCarthyismens svarta logik under det kalla krigets mest frostiga dagar. Då fanns det ett informellt ”krigsparti” i Sverige med DN:s chefredaktör Herbert Tingsten i spetsen, som verkade för Sveriges aktiva uppslutning i USA:s antikommunistiska korståg.

Nu återkommer argumenten från dagens ”krigsparti”, SKP...